

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag blev forelagt i Rigsdagens Folketing den 14de Marts 1892. Da den fremrykkede Tid ikke tillod en grundig Undersøgelse af de Lovforslaget vedrørende Forhold, formentlig Udvalget, hvortil Forslaget var henvist, at det ikke lod sig behandle i sin Almindelighed i Samlingen 1891—92, hvorimod man, da det af Hensyn til Bygningen af Fyret paa Naalsø var af Interesse at faa Forholdene paa dette Sted ordnede, enedes om en Lov for dette specielle Tilfælde. De Grunde, der bevirkede Lovforslagets Fremkomst, ere imidlertid stadig til Stede, og man har derfor anset det for rigtigt atter at fremsætte det, hvorfor det her forelægges i samme Form som i sidste Rigsdagssamling, hvor det var ledsaget af følgende Bemærkninger:

Efter den gældende Lovgivning kan det omtviskes, om der findes nogen saadan Hjemmel, som efter Grundloven udkræves, til Sværkættelse af Ekspropriation af den til et Tyranlæg med Boliger og Jord for Opfyndningspersonalet samt tilhørende Besforbindelser m. v. fornødne Grund. Vel har man i Frd. 22. November 1799, der tillader Ekspropriation til Lodsmærkers Anlæg eller Udvidelse, fornøden Hjemmel med Hensyn til selve Fyrtaarnene, der kunne indbefattes under Udtrykket „Lodsmærker“, men denne Forordning giver muligvis ikke Tilladelse til at ekspropriere Grund til de til Anlægget fornødne Betjentboliger med Haver og Jord. Da det følger af Forholdets Bestaaenhed, at disse sidstnævnte Indretninger maa anbringes i selve Fyrets umiddelbare Nærhed, og da der i mange Tilfælde heller ikke vil være noget Valg med Hensyn til den Plads, hvorpaa Fyret kan anbringes, er det af praktisk Vigtighed, at der tilvejebringes en almindelig Lov, som i Righed med, hvad der alt er gældende Ret paa talrige beslægtede Omraader, indeholder Hjemmel for Sværkættelsen af Ekspropriation af de til Tyranlæg nødvendige Arealer.

I det forelagte Lovforslags § 1 fastsættes, at enhver er pligtig til mod sædvanlig Erstatning at afstaa den til Tyranlægget m. v. fornødne Grund saa vel som til at taale, at de til Fyrets Opførelse eller Vedligeholdelse nødvendige Materialier tages fra eller føres over hans Grund. Disse Bestemmelser, der ganske slutte sig til de i den alt foreliggende Lovgivnings talrige Ekspropriationsbestemmelser udtalte Grundsatninger, ville formentlig ikke behøve videre Forklaring.

I § 2 er det henlagt til Marineministerens Afgørelse, i hvilket Omfang der skal gøres Brug af Ekspropriationen af de øvrige i § 1 nævnte Beføjelser, idet det tør anses som en Selvfølge, at der ikke vil være Anledning til Dannelsen af særlige Ekspropriationskommissioner i det angivne Djemed. Dernæst lægger § 2 det i Marineministerens Haand at tage Bestemmelse om, hvilke servitutmæssige og lignende Rettigheder der paa tilsvarende Maade mod Erstatning ville være at erhverve for Staten som nødvendige for Fyret med Tilliggende. Om saadanne særlige Rettigheder vil der efter Omstændighederne i temmelig vidt Omfang kunne blive Spørgsmaal. Det kan saaledes blive nødvendigt at paalægge Forbejere i Nærheden af Fyret at afholde sig fra en vis Bebyggelse eller Bepantning eller at fjerne allerede eksisterende Plantninger, der kunne skjule Fyret i dets Lysvinkel ud over Havet. Det kan fremdeles være nødvendigt, at der findes Udgang til at staffe Fyret Vand fra Kilder, Søer eller Vandløb udenfor det eksproprierede Areal, til Benyttelsen af private Bejse og Landingssteder o. a. m. Den nærmere Bestemmelse af, hvilke Rettigheder af den angivne Bestaaenhed der i hvert enkelt Tilfælde ville være at erhverve for Anlægget, maa forbeholdes Marineministeren, saaledes at der gives denne Udgang til at fordrø de fornødne Servituter paalagte de paagældende Ejendomme, imod at der udredes fuld Erstatning for de Ejendommene herved paaførte Byrder. De Beføjelser, som der saaledes fra Marineministerens Side kan blive Spørgsmaal om at udøve, ville finde tilstrækkelige Analogier i den gældende Vej- og Vandløbslovgivning.

Om de Erstatningsbeløbs Størrelse, hvorom der efter §§ 1 og 2 bliver Spørgsmaal, vil der ventelig i Regelen blive truffet mindelig Overenskomst. Hvor en saadan ikke lader sig tilvejebringe, har man fundet det simplest og naturligt at henvise Afgørelsen til Takstation af villige af Ketten udmeldte Mænd. Man har derfor optaget en saadan Forkrift i Lovforslagets § 3 og har derhos fundet det rettest med Hensyn til Forkriftens nærmere Anvendelse i det enkelte at henvise til de Regler, der for beslægtede Forhold ere givne ved Forordningen af 23de April 1845 om Jords Afstaaelse til Kirkegaarde, for Færøernes Vedkommende til Loven af 7de Maj 1881, der anvender hin Forordnings Forkrifter paa Færøerne med specielle Uændringer.